

LLIBERTAT: SÍ..... LLIBERTINATGE: NO

Havent llegit l'article del Sr. Jaume Saderra i Riera, publicat a l'Escalenc (Gener-86) amb el títol «La senyora Benigna» i estant d'acord amb les raons que l'autor dóna sobre la Democràcia, he pensat redactar-ne un que tingui relació amb aquest, però centrant-me en el trist problema que es deriva de l'abús de la llibertat.

Jo em considero una «fan» de la Democràcia (ai! de la Sra. Benigna) i com l'admiro, la defenso i l'estimo, malgrat fer poc honor al seu nom: Benigna. Liberal i auxiliadora com és, del seu tombejant clam a la llibertat fa que alguns se n'aprofitin, amagant-se en la seva capa de bona amistat, perquè encara que vesteixi modernament porta capa quan fa fred.

No sé si la Sra. Benigna adverteix que l'excés de llibertat d'uns desperta la por d'uns altres; és que ella, com sabem, obra d'acord amb un bon fi, malgrat que alguns fets no ho corroborin. De tan bona, en certes ocasions esdevé impotent. Li costa reconèixer que, a vegades, el seu clam a la llibertat és mal entès i aquest equívoc produeix angoixa i sofriment al qui va sol pel carrer quan és fosc, al qui està a casa sense tancar la porta amb la clau, al qui llueix joies valuoses, al qui porta la cartera amb força billets, etc, etc.

I és perquè no tothom és suficientment caut i intel·ligent per entendre el concepte de llibertat, per això hi ha qui no l'interpreta com cal i va «tirant de la cordeta» exigint més i més de la senyora Benigna, que no troba la solució factible per aplacar l'abusiva dosi d'eufòria col·lectiva de les exaltades «fans».

Se la titlla de poc previsor quan sucumbeixen molts dels seus fervents defensors. Tots tenen dret a la veritable llibertat i en canvi, en justícia, no en gaudeixen perquè contràriament viuen angoixats i porucs pel que els pot passar i se senten lligats perquè no poden viure la llibertat obertament, sense inquietuds. Serà que la senyora Benigna no és prou equitativa? Jo crec que no n'hi ha prou exercitant el bé, també s'ha d'evitar el mal progressiu.

Tanta benevolència, en cert punt, afeixuga als qui amb menys quantitat en tenen prou, perquè entenen la llibertat com un do innat, superb i necessari que tothom ha de gaudir, sense necessitat de pregonar-lo als quatre vents.

El concepte els queda prou clar i sinó és així per aquells que posats a obtenir, volen més d'allò que els toca, mostrant-se inconformistes enmig dels altres, la bonhomia de la Sra. Benigna no serà mai suficient. Per alguns molta benevolència és poca, perquè se la prenen en quantitats exagerades, al seu gust i mesura, resultant incontrolable.

Senyora Benigna, senyora Benigna!, és una «fan» qui li adverteix: «És millor prevenir que curar». Llàstima que en alguns casos ja no pugui fer res més que curar o ni tan sols això.

PILAR PELLICER de GISPERT

«SOLITUD»

«L'any 1873 a l'Escala, ran de la mar empordanesa, mirall de la llum, va néixer Víctor Català.» Així començava una conversa amb la famosa escriptora escalenca, feta per Tomàs Garcés, i publicada a la «Revista de Catalunya», l'agost de 1926.

A vint anys de la mort de Caterina Albert i Paradís, esdevinguda el 27 de gener de 1966, bo seria retre un petit homenatge, des d'aquestes planes, al més gran patrimoni cultural que ha tingut la nostra població al llarg de la seva existència.

Una clara tarda de finals de gener de 1966, recordo que ens donaren festa a col·legi perquè anéssim tots a un enterrament. Molts pocs escolars sabien «què i qui» era el personatge que s'havia mort, però tots veírem que el poble estava ple de gent forastera, que havia vingut expressament al sepeli. Cal dir, que la curiositat infantil d'aquella època tenia altres horitzons.

Anys més tard, vaig trobar per casa la cinquena edició de «Solitud», publicada l'any 1946 i perllongada per Lluís Via. Aquesta obra dóna gran fama a Víctor Català. Vaig posar-me a llegir-la sense cap interès especial, però em feia gràcia llegir una novel·la, l'autora de la qual, havia nascut al mateix racó de món que jo.

La història de la Mila i el Pastor, amb la muntanya com a protagonista de fons acompanyant-los, m'encisà de tal manera, que no he entès mai encara, quin tipus de «Literatura» m'havien ensenyat a l'escola.

«Solitud» ha estat traduïda a quasi tots els idiomes del món, inclòs l'esperanto, i està condemnada, com a «etern» drama rural, a ser llegida en els anys venidors per tots aquells que vulguin «fugir» de la societat mecanitzada a la qual estem irreversiblement abocats.

Com a escalencs d'avui, tenim l'oportunitat de recuperar Víctor Català, i convertir-la en l'arrel cultural on puguin emmirallar-se les futures generacions d'aquest poble.

Cal demostrar que l'Escala no sols és sinònim de turisme i anxoves...

P.J.

OTAN SÍ O NO

Suposo que quan surti l'Escalenc, ja serà passat el dia 12, sinó és així millor, però de totes maneres, crec oportú de fer unes reflexions.

El primer que se m'acut en llegir el text del decret que forma el cos de la pregunta del Referèndum, és que si votes sí, vol dir que estàs d'acord amb el que diu el govern, però si votes no, no votes contra l'OTAN sinó amb la manera de ser-hi que proposa el govern. Però el sí o el no, no vol dir sí o no rotund, clar, concret a l'OTAN. Per tant en cas de sortir sí, el govern continuarà amb la seva política i si surt no, pot ser que interpretin que el que volem és estar a l'OTAN totalment i amb armes nuclears incloses, i així ho facin.

És a dir la problemàtica de fons que és, militars, exèrcit, en definitiva OTAN sí o OTAN no, no es planteja per més que ens ho volguin fer creure a través d'una pregunta ambigua, per fer-nos anar a votar. I és normal que així sigui. Una persona qualsevol no vol la guerra ni les armes. Només volen la guerra els que dominen els països i les armes per dominar-los.

Els exèrcits, sempre han manat i dominat la terra al llarg de la història, sense demanar el parer al poble. És doncs normal que no hagin deixat fer la pregunta així:

Vols continuar a l'OTAN, augmentar el pressupost de defensa i pagar en conseqüència més impostos, renovar l'exèrcit Espanyol de manera que si mai es torna a enfrontar el poble com al 36, torni a guanyar, potenciar la indústria bèl·lica, nuclear i d'alta tecnologia, fins arribar a estar tots mig robotitzats i ser totalment dependents de les inversions, decisions i investigacions que es facin fora de casa nostra.

O Vols sortir de l'OTAN, anar reduint el pressupost de defensa dedicant-lo a l'ensenyament i cultura, acabar reduint a la mínima expressió l'Exèrcit professional, que el poble bé prou que sap defensar-se, potenciar les indústries que donin benestar social amb la màxima tecnologia que sapiguem i siguem capaços, que sense tanta sofisticació també es viu i no es depèn del capital estranger ni de les decisions de fora de casa nostra i crear una Federació de Nacions Ibèriques on la defensa d'una d'elles sigui assumida per tota la resta amb la il·lusió de crear i mantenir una societat lliure i no embrutida pels interessos dels exèrcits, l'alta tecnologia i les multinacionals?

He aquí la pregunta. Aquesta és la bona.

Però si mai cap governant tingués c... de dir això per la televisió i il·lusionar a tot un país, la CIA o la KGB, és igual, totes estan manades pels militars, el farien matar l'endemà d'un desgraciat atemptat, per això mana qui mana, ja saben a qui posen al davant.

Amb tot això se m'acut una altra reflexió, lligada amb la segona part de la pregunta, que jo proposava. Si l'OTAN és un organisme militar i els que hi entren són l'Exèrcit Espanyol i no el poble, què carai ens importa a nosaltres i molt menys els catalans? Si l'Exèrcit Espanyol vol entrar a l'OTAN que hi entri, però als catalans que no ens en volguin responsabilitzar, menys tenint en compte que per culpa de l'exèrcit, Espanya no és una Federació de Nacions Ibèriques, i Catalunya una nació Independent Federada, i menys tenint en compte que quan més fort sigui l'exèrcit més llunyà el somni d'una Catalunya Independent. No entenc el catalanisme d'en Roca, Pujol, Obiols i Cia. als quals ja va bé estar a l'OTAN; deu ser que la pela és la pela.

BENJAMÍ BOFARULL i GALLOFRÉ